

SCARLETT ST. CLAIR

HAAR VRIJHEID EN HART
STAAN OP HET SPEL

a
TOUCH
of
DARKNESS

HADES x PERSEPHONE

SCARLETT ST. CLAIR

A touch of darkness

HADES x PERSEPHONE-SERIE

DEEL 1

Vertaling Ed van Eeden

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

I

De narcis

Persephone zat in het zonlicht.

Ze had haar gebruikelijke plek gekozen bij het Coffee House, aan een tafeltje buiten, met zicht op een drukke voetgangersstraat. De loopbrug was ingeklemd tussen schaduwbomen en buxustuinen vol met paarse asters en roze-met-witte zoete alyssum. Een lichte bries voerde de geur van de lente mee en de honingzoete lucht was mild.

Het was een perfecte dag, en hoewel Persephone hier gekomen was om te studeren, vond ze het moeilijk om zich te concentreren omdat haar blik werd getrokken door een bos narcissen die in een slanke vaas op haar tafel stond. Het was een mager boeket – slechts twee of drie slanke stelen – en de bloemblaadjes waren stevig, bruin en gekromd als de vingers van een lijk.

De narcis was de bloem en het symbool van Hades, de God van de Doden. Narcissen werden niet vaak gebruikt om tafels te versieren, ze lagen meestal op doods-kisten. Hun aanwezigheid in het Coffee House hield waarschijnlijk in dat de eigenaar in rouw was, eigenlijk de enige periode waarin stervelingen de God van de Onderwereld aanbaden.

Persephone vroeg zich altijd af hoe Hades zich daarbij voelde en of het hem iets kon schelen. Hij was immers meer dan alleen de Koning van de Onderwereld. Als meest vermogende van alle goden had hij de

titel van Rijkkaart verdiend. Hij had zijn geld geïnvesteerd in enkele van de populairste clubs in Nieuw-Griekenland – en dat waren niet zomaar clubs. Het waren elitaire gokholen. Er werd gezegd dat Hades wel van een goede weddenschap hield en dat hij zelden weddenschappen accepteerde voor minder dan de menselijke ziel.

Toen ze op de universiteit zat, had Persephone veel over die clubs gehoord van andere mensen. Haar moeder, die vaak haar afkeer van Hades uitte, had zich ook uitgesproken tegen zijn bedrijven.

‘Hij heeft de rol van poppenspeler op zich genomen,’ had Demeter misprijzend gezegd. ‘Beslissen over het noodlot, alsof hij zelf een van de Moirai is. Hij zou zich moeten schamen.’

Persephone was nog nooit in een club van Hades geweest, maar ze moest toegeven dat ze nieuwsgierig was geworden, naar de mensen die er kwamen én naar de god die er de eigenaar van was. Wat bezielde mensen om te wedden met hun ziel als inzet? Was het een verlangen naar geld of liefde of rijkdom?

En wat zei het over Hades? Hij bezat alle rijkdom van de wereld en hij zou anderen kunnen helpen, en toch was hij alleen maar bezig om nog meer bezit te vergaren.

Maar dat waren vragen voor een andere keer.

Persephone moest aan het werk.

Ze liet de narcis met rust en concentreerde zich op het scherm van haar laptop. Het was donderdag, een uur geleden was ze van school weggegaan. Ze had haar gebruikelijke vanille latte besteld en moest haar onderzoekspaper afmaken, zodat ze zich kon concentreren op haar stage bij *Nieuw Athene Nieuws*, de toonaangevende nieuwsbron in Nieuw Athene. Ze begon morgen, en als alles goed ging, zou ze er na haar afstuderen, over zes maanden, een baan krijgen.

Ze wilde zich graag bewijzen.

Haar stageplek bevond zich op de zestigste verdieping van de Akropolis: een vast herkenningspunt in Nieuw Athene, want het was hoogste

gebouw in de stad, met 101 verdiepingen. Een van de eerste dingen die Persephone had gedaan toen ze hierheen verhuisde, was met de lift naar het observatorium op de bovenste verdieping gaan, waar je de stad hele stad kon zien. Het was alles geweest wat ze zich had voorgesteld – mooi en uitgestrekt en opwindend. Vier jaar later was het moeilijk te geloven dat ze er nu voor haar werk bijna elke dag naartoe zou gaan.

Op tafel vroeg Persephones telefoon zoemend om aandacht. Er was een bericht van haar beste vriendin, Lexa Sideris. Lexa was haar eerste vriendin toen ze naar Nieuw Athene was verhuisd. Ze had zich in de klas omgedraaid naar Persephone om te vragen of ze samen met haar een team wilde vormen voor hun labwerk. Sindsdien waren ze onafscheidelijk. Persephone voelde zich aangetrokken tot Lexa's scherpe kantjes – ze had tatoeages, haar zo zwart als de nacht en een passie voor de Godin van de Hekserij, Hecate.

Waar ben je??

Persephone antwoordde: *Het Coffee House.*

Waarom? We moeten het vieren!

Persephone glimlachte. Sinds ze Lexa meer dan twee weken geleden had verteld dat het gelukt was met haar stageplaats, had Lexa haar onder druk gezet om ergens iets te gaan drinken. Persephone had het uitje weten uit te stellen, maar ze raakte inmiddels snel door haar uitvluchten heen, en Lexa wist dat.

Ik ben het aan het vieren, sms'te Persephone. Met een vanille latte.

Niet met koffie. Alcohol! Shots. Jij + ik. Vanavond.

Voordat Persephone kon reageren, kwam er een serveerster aanlopen met een dienblad waar haar dampende latte op stond. Persephone kwam hier vaak genoeg om te weten dat het meisje net zo nieuw was als de narcissen. Haar haar zat in twee vlechten en haar ogen waren net zo donker als haar volle wimpers.

Het meisje glimlachte en vroeg: 'Vanille latte?'

'Ja,' zei Persephone.

De serveerster zette de mok van Persephone neer en klemde het dienblad onder haar arm. ‘Wil je verder nog iets hebben?’ vroeg ze.

Persephones blik ontmoette die van het meisje. ‘Wat denk jij, heeft Heer Hades gevoel voor humor of niet?’

Het was geen serieuze vraag en Persephone vond het zelf heel grappig, maar de ogen van het meisje werden twee keer zo groot en ze antwoordde: ‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

De serveerster voelde zich duidelijk ongemakkelijk, waarschijnlijk bij het horen van Hades’ naam. De meeste mensen spraken die naam liever niet uit, of ze noemden hem Aidoneus, om zijn aandacht niet te trekken. Maar Persephone was niet bang. Misschien had dat te maken met het feit dat ze zelf een godin was.

‘Ik denk dat hij wel gevoel voor humor moet hebben,’ legde ze uit. ‘De narcis is een symbool van de lente en van wedergeboorte.’ Haar vingers zweefden over de verwelkte bloemblaadjes. Als die bloem ergens het symbool van zou moeten zijn, dan was dat wel van háár. ‘Waarom zou hij anders claimen dat de narcis zijn bloem is?’

Persephone keek het meisje weer aan, dat begon te blozen. Ze stamelde: ‘Laat maar weten als je nog iets wilt bestellen.’

Ze boog haar hoofd en ging weer aan het werk.

Persephone maakte een foto van haar latte en stuurde die naar Lexa voordat ze er een slok van nam.

Ze deed haar oordopjes in en raadpleegde haar planner.

Persephone hield van organisatie, maar meer dan dat hield ze ervan om bezig te zijn. Haar dagen waren volgepland: school op maandag, woensdag en donderdag, en soms wel drie uur per dag op haar stageplek. Hoe meer ze deed, hoe meer excuses ze had om niet terug te keren naar huis, naar haar moeder in Olympia.

Volgende week had ze een geschiedenistest en een paper voor hetzelfde vak. Daar maakte ze zich geen zorgen over. Geschiedenis was een van haar favoriete onderwerpen. Het onderwerp was de Grote

Afdaling, de naam die gegeven was aan de dag waarop de goden naar de aarde waren gekomen, en de Grote Oorlog, de verschrikkelijke en bloedige veldslagen die daarop volgden.

Het duurde niet lang of Persephone verloor zich helemaal in haar onderzoek en het schrijfwerk. Ze las net een geleerde die beweerde dat Hades' beslissing om de helden van Zeus en Athena weer tot leven te wekken de beslissende factor was geweest in de eindstrijd, toen een paar goed gemanicuurde handen haar laptop dichtslagen. Ze schrok op en keek recht in een paar opvallende blauwe ogen, in een ovaal gezicht dat omlijst was met dik, zwart haar.

‘Raad eens?’

Persephone deed haar koptelefoon af. ‘Lexa, wat doe jij hier?’

‘Ik liep van de les naar huis en bedacht toen dat ik beter langs kon komen om je het goede nieuws te vertellen!’

Ze veerde heen en weer op haar voeten, waarbij haar blauwzwarte haar meebewoog.

‘Welk nieuws?’ vroeg Persephone.

‘Ik heb ons Nevernicht binnen gekregen!’ Lexa kon haar stem nauwelijks onder controle houden.

Bij het horen van de beroemde club keken verschillende mensen om.

‘Sst!’ gebod Persephone. ‘Wil je ons soms dood hebben?’

‘Doe niet zo belachelijk.’ Lexa rolde met haar ogen, maar verlaagde haar stemvolume. Het was onmogelijk om Nevernicht in te komen. Er was een wachtlijst van drie maanden en Persephone wist waarom.

Nevernicht was eigendom van Hades.

De meeste bedrijven die eigendom waren van de goden waren extreem populair. De wijnlijn van Dionysus was binnen enkele seconden uitverkocht, omdat het gerucht ging dat die ambrosia bevatten. Het werd ook steeds gebruikelijker dat stervelingen in de Onderwereld terechtkwamen nadat ze te veel van de nectar hadden gedronken.

De couturejurken van Aphrodite waren zo felbegeerd, dat een meisje

er een paar maanden geleden zelfs een moord voor had gepleegd. Er was een heel proces en zo.

Voor Nevernight gold hetzelfde.

‘Hoe ben je erin geslaagd om op de lijst te komen?’ vroeg Persephone.

‘Een jongen van mijn stage kan niet. Hij staat al twee jaar op de wachtlijst. Kun je geloven wat een mazzel? Jij. Ik. Nevernight. Vanavond!’

‘Ik kan er niet heen.’

Lexa liet haar schouders zakken. ‘Kom op, Persephone. Ik heb ons Nevernight binnen gekregen! Ik wil er gewoon heen.’

‘Neem Iris mee.’

‘Ik wil jóú meenemen. We zouden toch gaan feestvieren? Bovendien maakt dit deel uit van je studie-ervaringen!’

Persephone was er vrij zeker van dat Demeter het daar niet mee eens zou zijn. Ze had haar moeder verschillende dingen beloofd voordat ze naar Nieuw-Athene ging om naar de universiteit te gaan, onder meer dat ze uit de buurt van de goden zou blijven.

Toegegeven, ze had zich lang niet aan al haar beloften gehouden. Ze had halverwege haar eerste semester haar hoofdvak veranderd van plantkunde naar journalistiek. Nooit zou ze de strakke glimlach van haar moeder vergeten of de manier waarop ze tussen haar tanden door ‘wat leuk’ gezegd had, toen ze de waarheid ontdekte. Persephone had de slag gewonnen, maar Demeter verklaarde haar de oorlog. De dag erna werd ze overal waar ze heenging gevolgd door een van Demeters nimfen.

Toch was het plantkunde studeren niet zo belangrijk als wegblijven bij de goden, want de goden wisten niet van Persephones bestaan.

Nou ja, ze wisten wel dat Demeter een dochter had, maar die was nog nooit geïntroduceerd aan het hof in Olympia. En ze wisten beslist niet dat die dochter zich voordeed als een sterveling. Persephone was er niet zeker van hoe de goden zouden reageren als ze haar ontdekten, maar ze besepte wel hoe de hele wereld zou reageren, en dat zou niet

goed zijn. Dan hadden de mensen een nieuwe god om over te leren en om te onderzoeken. Ze zou haar leven niet meer kunnen leiden; ze zou de vrijheid verliezen die ze net had verworven, en dat sprak haar niet aan.

Persephone was het niet vaak met haar moeder eens, maar zelfs zij begreep dat het beter was dat ze een normaal, sterfelijk leven leidde. Ze was anders dan andere goden en godinnen.

‘Ik moet echt studeren en een paper schrijven, Lexa. Bovendien begin ik morgen aan mijn stage.’

Ze was vastbesloten om een goede indruk te maken, en op haar eerste dag met een kater of slaapegbrek op haar werk komen, leek haar niet verstandig.

‘Je hebt al zitten studeren!’

Lexa gebaarde naar haar laptop en de stapel notitievelletjes op de tafel. Maar wat Persephone echt had gedaan, was een bloem bestuderen en nadenken over de God van de Doden.

‘En we weten allebei dat je dat paper al hebt geschreven. Je bent gewoon een perfectionist.’

Persephones bloosde. Misschien was dat wel zo, maar wat dan nog? Leren was het eerste en het enige waar ze goed in was.

‘Alsjeblieft, Persephone! Dan gaan we vroeg, zodat je op tijd in bed ligt.’

‘Wat ga ik dan bij Nevernight doen, Lex?’

‘Dansen! Drinken! Zoenen! Misschien een beetje gokken? Ik weet het niet, maar is dat niet juist het leuke ervan?’

Persephone bloosde weer en keek weg. De narcis leek haar aan te kijken en al haar mislukkingen te weerspiegelen. Ze had nog nooit een jongen gezoend. Ze was nooit in de buurt van mannen geweest totdat ze naar de universiteit was gegaan, en zelfs toen had ze afstand gehouden, vooral uit angst dat haar moeder zich zou materialiseren en hen zou kastijden.

Dat was niet overdreven. Demeter had haar altijd gewaarschuwd voor mannen.

‘Voor goden kun je twee dingen zijn,’ had ze Persephone verteld toen die nog heel jong was. ‘Een machtsspel of een speeltje.’

‘Dat moet je toch mis hebben, moeder. Goden kunnen ook van iemand houden. Verschillende goden zijn getrouwd.’

Demeter had gelachen. ‘Goden trouwen om macht, mijn bloem.’

En naarmate Persephone ouder was geworden, was ze gaan beseffen dat het waar was wat haar moeder had gezegd. Geen van de goden die getrouwd waren, hielden echt van elkaar. In plaats daarvan brachten ze het grootste deel van hun tijd door met vreemdgaan en vervolgens wraak nemen voor dat verraad.

Dit hield in dat Persephone als maagd zou sterven, want Demeter had duidelijk gemaakt dat stervelingen ook geen optie waren.

‘Ze... worden ouder,’ had ze vol afschuw gezegd.

Persephone had besloten om er niet met haar moeder over in discussie te gaan of leeftijd er wel toe deed als er sprake was van ware liefde, omdat ze zich was gaan realiseren dat haar moeder niet geloofde in liefde.

Nou ja, niet in romantische liefde, tenminste.

‘Ik... heb niets om aan te trekken,’ probeerde Persephone zwakjes.

‘Je kunt alles lenen wat in mijn kast hangt. Ik zal zelfs je haar en je make-up doen. Alsjeblieft, Persephone.’

Ze tuitte haar lippen, nadenkend.

Dan zou ze weg moeten sluipen van de nimfen die haar moeder bij hun appartement had neergezet en haar verhulling moeten versterken, wat problemen zou kunnen veroorzaken. Demeter zou natuurlijk willen weten waarom Persephone ineens meer magie nodig had. Maar ze zou natuurlijk kunnen zeggen dat ze de extra dekking nodig had voor haar stage.

Zonder verhulling zou Persephones anonimiteit teloorgaan, want er was één duidelijk kenmerk dat alle goden identificeerde als goddelijk,

en dat waren hun hoorns. Die van Persephone waren wit en spiraalden recht de lucht in, als die van een grote antilope. En hoewel haar gebruikelijke verhulling bij stervelingen altijd had gewerkt, was ze er niet zo zeker van dat die ook zou werken bij een god die zo machtig was als Hades.

‘Eigenlijk wil ik Hades niet ontmoeten,’ zei ze ten slotte.

Die woorden smaakten bitter op haar tong, want ze waren stuk voor stuk gelogen. Als ze eerlijk was geweest had ze gezegd dat ze nieuwsgierig was naar hem en zijn wereld. Ze vond het interessant dat hij zo ongrijpbaar was en ze vond de weddenschappen die hij met stervelingen afsloot afschuwelijk. De God van de Doden vertegenwoordigde alles wat zij niet was: duister en verleidelijk.

Verleidelijk omdat hij een mysterie was en omdat mysteries avonturen waren, en dat was waar Persephone echt naar hunkerde. Misschien was het de journalist in haar, maar ze zou hem graag een paar vragen stellen.

‘Hades zal er niet zijn,’ zei Lexa. ‘Goden leiden nooit hun eigen bedrijf!’

Dat was waar, en het gold waarschijnlijk vooral voor Hades. Het was algemeen bekend dat hij de voorkeur gaf aan de duistere somberheid van de Onderwereld.

Lexa staaarde Persephone even aan en leunde toen weer over de tafel.

‘Heeft dit met je moeder te maken?’ vroeg ze met een lage stem.

Persephone staaarde haar vriendin even verbaasd aan. Ze praatte nooit over haar moeder. Ze dacht: hoe minder ze over haar zei, hoe minder vragen ze hoefde te beantwoorden en hoe minder leugens ze hoefde te vertellen.

‘Hoe wist je dat?’ Dat was het enige wat Persephone kon bedenken om te zeggen.

Lexa haalde haar schouders op. ‘Nou, je hebt het nooit over haar, en ze kwam een paar weken geleden langs in het appartement terwijl jij naar college was.’

‘Wát?’ Persephones mond viel open. Dit was de eerste keer dat ze over dat bezoek hoorde. ‘Wat zei ze? Waarom heb je het me niet verteld?’

Lexa stak haar handen omhoog. ‘Oké, ten eerste is je moeder eng. Ik bedoel, ze is prachtig, net als jij, maar’ – Lexa rilde even – ‘koud. Ten tweede zei ze dat ik het je niet mocht vertellen.’

‘En dus luisterde jij naar haar?’

‘Uh... ja! Ik dacht dat zij het je wel zou vertellen. Zij zei dat ze je wilde verrassen, maar omdat je niet thuis was, zou ze gewoon bellen.’

Persephone rolde met haar ogen. Demeter had haar nooit gebeld. Waarschijnlijk was ze ergens naar op zoek geweest.

‘Is ze binnengekomen?’

‘Ze wilde je kamer zien.’

‘Verdomme.’ Nu moest Persephone de spiegels controleren. Het was mogelijk dat haar moeder een betovering had achtergelaten, zodat ze haar dochter kon controleren.

‘Maar goed, ik kreeg het gevoel dat ze ... nogal beschermend is.’

Dat was het understatement van het jaar. Demeter was zo beschermend dat Persephone achttien jaar van haar leven vrijwel geen contact had gehad met de buitenwereld.

‘Ja, ze is een kreng.’

Lexa trok haar wenkbrauwen op en keek haar geamuseerd aan. ‘Jouw woorden, niet de mijne.’ Ze wachtte even en voegde er toen aan toe: ‘Wil je erover praten?’

‘Nee,’ zei Persephone. Door erover te praten zou ze zich beslist niet beter gaan voelen, maar door een tripje naar Nevernight misschien wel. Ze glimlachte. ‘Maar ik ga vanavond met je mee.’

Morgen zou ze waarschijnlijk spijt hebben van die beslissing, vooral als haar moeder erachter kwam, maar op dit moment voelde ze zich opstandig. En wat is een betere manier om in opstand te komen dan naar de club te gaan van de minst favoriete god van haar moeder?

‘Echt?’ Lexa klapte in haar handen. ‘O mijn goden, wat zullen we

veel plezier hebben, Persephone! Lexa sprong overeind. ‘We moeten ons klaarmaken!’

‘Het is pas drie uur.’

‘Uh... ja!’ Lexa trok aan haar lange, donkere haren. ‘Dit haar is smerig. Bovendien duurt het een eeuwigheid om het te stylen en nu moet ik ook nog jouw haar en make-up doen. Dus moeten we nu beginnen!’

Persephone maakte geen enkele aanstalten. ‘Ik haal je zo wel in,’ zei ze. ‘Beloofd.’

Lexa glimlachte. ‘Dank je, Persephone. Dit wordt geweldig. Je zult het zien.’

Lexa omhelsde haar, waarna ze praktisch de straat over danste.

Persephone keek Lexa glimlachend na. Op dat moment kwam de serveerster terug die er eerder geweest was. Ze boog naar voren om de mok van Persephone mee te nemen. De hand van de godin schoot toe en greep de pols van het meisje stevig vast.

‘Als je mijn moeder iets anders rapporteert dan wat ik jou vertel, vermoord ik je.’

Het was hetzelfde meisje van eerder, met haar schattige vlechten en donkere ogen, maar onder het uiterlijk van een jong universiteitsmeisje waren de kenmerken van een nimf zichtbaar – kleine neus, levendige ogen en scherp getekende gelaatstreken. Dat had Persephone al gemerkt toen het meisje de koffie kwam brengen, maar toen had ze niet de behoefte gevoeld om haar daarmee te confronteren. De nimf deed alleen maar wat Demeter haar had opgedragen te doen: spioneren. Maar na het gesprek met Lexa nam Persephone geen enkel risico.

Het meisje schraapte haar keel en ontweek de blik van Persephone. ‘Als jouw moeder ontdekt dat ik heb gelogen, zal ze me vermoorden.’

‘Voor wie ben je het meest bang?’ Persephone had lang geleden geleerd dat woorden haar krachtigste wapens waren.

Ze verstevigde haar greep om de pols van het meisje voordat ze haar losliet. De nimf ruimde snel op en haastte zich weg. Persephone moest

toegeven dat ze het vervelend vond om te moeten dreigen, maar ze had er een hekel aan om gevolgd te worden en ze haatte het om in de gaten gehouden te worden. De nimfen waren als de klauwen van Demeter en ze zaten diep in de huid van Persephone.

Haar blik viel op de stervende narcis en ze streekte de verwelkte bloemblaadjes met de toppen van haar vingers. Bij de aanraking van Demeter zouden die meteen weer vol leven zijn geweest, maar bij haar aanraking krulden ze op en braken ze af.

Persephone was dan wel de dochter van Demeter, en de Godin van de Lente, maar ze kon verdomme niks laten groeien.

II

Nevernicht

Nevernicht was een donkere, slanke piramide van obsidiaan zonder ramen, hoger dan de lichte gebouwen eromheen. Van een afstand leek het op een ongelijkheid in het weefsel van de stad. De toren was vanaf elke plek in Nieuw Athene te zien. Volgens Demeter had Hades de toren alleen maar zo hoog laten bouwen om stervelingen te herinneren aan hun eindige leven.

Persephone begon angstig te worden naarmate ze langer in de schaduw van Hades' club stond. Lexa was gaan praten met een paar meisjes uit de rij die ze herkende van school, waardoor Persephone in haar eentje hun plaats moest vasthouden. Ze voelde zich niet op haar gemak, omgeven door vreemden stond ze op het punt om het territorium van een andere god te betreden en ze droeg een onthullende jurk. Ze merkte dat ze haar armen steeds over elkaar deed en dan weer los liet hangen, omdat ze niet kon beslissen of ze de lage snit van haar outfit wilde verbergen of omarmen. Ze had het roze sprankelende jurkje geleend van Lexa, die veel minder welgevormd was. Persephones haren vielen in losse krullen rond haar gezicht en Lexa had maar heel weinig make-up aangebracht, om haar natuurlijke schoonheid mooier uit te laten uitkomen.

Als haar moeder haar nu zou zien, zou ze haar meteen terugsturen

naar de broeikas, of, zoals Persephone die was gaan noemen, de glazen gevangenis.

Bij die gedachte maakte haar maag een duikvlucht. Ze keek om zich heen en vroeg zich af of er spionnen van Demeter in de buurt waren. Was haar bedreiging aan het adres van de serveerster in het Coffee House voldoende geweest om het meisje te laten zwijgen over haar plannen met Lexa? Sinds ze haar beste vriendin had verteld dat ze vanavond zou meegaan, was haar fantasie op hol geslagen en dacht ze steeds aan alle manieren waarop Demeter haar zou kunnen straffen als ze haar betrapte. Ondanks haar verzorgende karakter kon haar moeder wrede straffen uitdelen. Demeter had zelfs een heel stuk van haar kas gewijd aan straffen – elke bloem die daar groeide was een nimf geweest, of een koning, of een ander schepsel dat haar toorn had opgeroepen.

Het was die toorn die Persephone paranoïde maakte en haar elke spiegel in haar huis had laten controleren toen ze eerder die dag was teruggekeerd naar het appartement.

‘O mijn goden!’ Lexa was een plaatje in haar rode jurkje, en alle ogen volgden haar toen ze weer terugliep Persephone. ‘Is het niet geweldig?’

Persephone moest bijna om Lexa lachen. Zelf was ze niet zo onder de indruk van de grootsheid van de goden; als die zo pronkten met hun rijkdom, onsterfelijkheid en macht, zouden ze toch op z’n minst de mensheid kunnen helpen. In plaats daarvan brachten ze hun tijd door met het opzetten van stervelingen tegen elkaar. Ze vernietigden en veranderden de wereld voor de lol.

Persephone keek weer omhoog naar de toren en fronste haar wenkbrauwen. ‘Zwart is niet echt mijn kleur.’

‘Wacht maar tot je Hades ziet!’ zei Lexa.

Geschrokken keek Persephone haar huisgenoot aan. ‘Je had me verteld dat hij er niet zou zijn!’

Lexa legde haar handen op Persephones schouders en keek haar in de ogen. ‘Persephone. Begrijp me niet verkeerd, je bent aantrekkelijk en

zo, maar... hoe groot schat jij nou echt de kans in dat jij de aandacht van Hades trekt? Die hele tent zit bomvol.'

Lexa had een punt – en toch: wat als haar verhulling het liet afweten? Dan zouden haar hoorns de aandacht van Hades trekken. Het was uitgesloten dat hij de kans zou laten liggen om een andere godheid op zijn eigen terrein tegemoet te treden, zeker eentje die hij nog nooit had ontmoet.

Persephones maag raakte in de knoop. Ze friemelde wat aan haar haren en streek haar jurk glad. Ze was zich er niet van bewust dat Lexa haar in de gaten hield, totdat die zei: 'Weet je, je kunt ook gewoon eerlijk zijn en toegeven dat je hem juist graag zou willen ontmoeten.'

Persephones lach was wat wankel. 'Ik wil Hades helemaal niet ontmoeten.'

Ze wist niet zeker waarom het zo moeilijk was om te zeggen dat ze geïnteresseerd was, maar ze kon zichzelf er niet toe brengen om toe te geven dat ze de god misschien inderdaad wel wilde ontmoeten.

Lexa wierp haar een veelbetekenende blik toe, maar voordat haar beste vriendin iets kon zeggen, klonken er kreten vooraan in de rij. Persephone maakte zich lang om te kijken wat er aan de hand was.

Een man probeerde uit te halen naar een mensetende oger, die als uitsmijter de ingang van de club bewaakte – een van die berucht meedogenloze en gewelddadige types die Hades gebruikte om zijn fort te verdedigen. Natuurlijk was dat een heel slecht idee; de oger knipperde niet eens met zijn ogen toen zijn hand zich om de pols van de man sloot. Uit de schaduwen kwamen nog twee ogers tevoorschijn, groot en in het zwart gekleed.

'Nee! Wacht! Alstublieft! Ik wil alleen maar... Ik wil haar alleen maar terug zien te krijgen!' huilde de man, terwijl de reuzen hem vastpakten en wegsleepten.

Het duurde even voordat zijn stem wegstierf.

Naast haar verzuchtte Lexa: 'Zulke lui zijn er altijd.'

Persephone wierp haar een ongelovige blik toe.

Lexa haalde haar schouders op. ‘Wat? Er staat altijd wel een verhaal in *Delphi Devoot* over een of andere sterveling die probeert in te breken in de Onderwereld om zijn geliefde te redden.’

Delphi Devoot was Lexa’s favoriete roddelblad. Er waren weinig dingen die haar meer fascineerden dan de goden – al kwam mode daar misschien bij in de buurt.

‘Maar dat is onmogelijk,’ zei Persephone.

Iedereen wist dat Hades berucht was vanwege de handhaving van de grenzen van zijn rijk – geen ziel kwam erin en geen ziel ging eruit zonder zijn medeweten.

Persephone had het gevoel dat voor zijn club hetzelfde gold.

En die gedachte deed de rillingen over haar rug lopen.

‘Het weerhoudt mensen er niet van om het te proberen,’ zei Lexa.

Toen zij en Lexa het blikveld van de oger binnenstapten, voelde Persephone zich heel bloot. Eén blik op zijn beestachtige kraalogen en ze was bijna weggerend. In plaats daarvan kruiste ze haar armen voor haar borst en probeerde niet langer naar het misvormde gezicht van het monster te kijken. Hij zat onder de steenpuisten en zijn onderbeet onthulde een paar vlijmscherpe tanden. Hoewel het wezen haar verhulling niet kon doorzien – de magie van haar moeder overtrof die van de reuzen – wist ze dat haar moeder veel spionnen had in Nieuw-Athene. Ze kon niet voorzichtig genoeg zijn.

Lexa gaf haar naam op en de boeman wachtte even nadat hij die had doorgegeven via een microfoon die op de revers van zijn jas gespeld was. Even later boog hij naar voren en trok de deur naar Nevernight open.

Persephone was verrast toen ze ontdekte dat de kleine ruimte die ze betraden duister en stil was. De twee ogers van zojuist waren teruggekeerd en namen nu alle ruimte in beslag.

De wezens lieten hun blikken over Lexa en Persephone gaan en vroegen: ‘Tasjes?’

Ze deden hun handtassen open, zodat de twee die konden controleren op verboden spullen, zoals telefoons en camera's. De enige regel in Nevernight was dat foto's verboden waren. Diezelfde regel had Hades opgesteld voor elk evenement dat hij bijwoonde.

'Hoe kan Hades nou weten of een nieuwsgierige sterveling een foto maakt?' had Persephone gevraagd, toen Lexa haar eerder vertelde over die regel.

'Ik heb geen idee,' gaf Lexa toe. 'Maar ik ga er gewoon vanuit dat hij het weet, en de gevolgen zijn het niet waard.'

'Wat zijn de gevolgen dan?'

'Een kapotte telefoon, op de zwarte lijst van Nevernight, plus een artikel in een roddelblad.'

Persephone kromp ineem. Hades nam dit serieus, en dat was logisch, vond ze; de god was erg gesteld op zijn privacy. Hij was nog nooit in verband gebracht met een minnaar. Persephone betwijfelde of Hades een gelofte van kuisheid had afgelegd, zoals Artemis en Athena, en toch slaagde hij erin om uit de publiciteit te blijven.

Daar had ze eigenlijk wel bewondering voor.

Toen ze eenmaal waren gecontroleerd, deden de ogers een paar andere deuren open. Lexa pakte Persephones hand en trok haar mee. Ze werd geraakt door de koele lucht die haar in het gezicht sloeg, vermengd met de geur van drank, zweet en iets wat op bittere sinaasappels leek.

Narcissen. Persephone herkende de geur.

De Godin van de Lente bevond zich op een balkon met uitzicht op de benedenverdieping van de club. Overal waren mensen – ze verdrongen elkaar rond tafels waarop gekaart werd en dronken schouder aan schouder aan de bar. Hun silhouetten staken af tegen een rood achtergrondlicht. Er stonden diverse pluche bankjes en overal zaten mensen. Maar Persephones aandacht ging naar het midden van de club. Een verzonken dansvloer was gevuld met lichamen, als water in een

bassin. Mensen bewogen zich tegen elkaar aan in een betoverend ritme onder een golf van rood licht. Boven hun hoofden hingen kroonluchters van kristal en smeedijzer.

‘Kom op!’ Lexa trok Persephone mee van een trap naar de begane grond. Terwijl ze tussen de mensen door zigzagden, hield ze Lexa’s hand stevig vast, bang dat ze haar kwijt zou raken.

Het duurde haar even voordat ze begreep waar haar vriendin naartoe wilde, maar al snel kwamen ze bij de bar en gingen ergens staan waar eigenlijk maar plek voor één persoon was. ‘Twee manhattans,’ riep Lexa. Net toen ze haar tasje wilde pakken, kwam er een hand tussen hen door, die een paar dollars op de bar gooide.

‘Op mijn kosten,’ hoorden ze iemand zeggen.

Lexa en Persephone draaiden zich om en keken naar de man die achter hen stond. Hij had een kaaklijn zo scherp als diamant en een kop met dik, krullend haar dat net zo donker was als zijn ogen. Zijn huid was mooi, egaal bruin. Hij was een van de knapste mannen die Persephone ooit had gezien.

‘Bedankt,’ zei Lexa terwijl ze naar adem hapte.

‘Geen probleem,’ zei hij, waarbij hij twee rijen gave, witte tanden liet zien – een welkome afwisseling na de gruwelijke hoektanden van de oger. ‘Eerste keer in Nevernight?’

Lexa antwoordde snel: ‘Ja. En jij?’

‘O.. Ik ben hier vaste klant,’ zei hij.

Persephone keek naar Lexa, die er precies uitflapte wat Persephone dacht. ‘Hoe kan dat?’

De man lachte hartelijk. ‘Gewoon geluk, denk ik.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Adonis.’

Hij schudde Lexa’s hand en vervolgens die van Persephone, terwijl zij hun namen noemden. ‘Hebben jullie zin om aan mijn tafel te zitten?’

‘Tuurlijk,’ zeiden ze giechelend in koor.

Met hun drankjes in de hand liepen Persephone en Lexa achter

Adonis aan naar een van de zitjes die ze vanaf het balkon hadden gezien. Elk daarvan bestond uit twee halvemaanvormige, fluwelen banken met een tafel ertussen. Er zaten al verschillende mensen – zes jongens en vijf meisjes – maar die schoven allemaal op, zodat Lexa en Persephone konden aansluiten.

‘Hé allemaal, dit zijn Lexa en Persephone.’ Adonis wees naar zijn vriendengroep en zei hoe iedereen heette, maar Persephone ving alleen de namen op van degenen die het dichtst bij haar zaten – Aro en Xerxes waren een tweeling, met hetzelfde gemberkleurige haar en sproetenwolk, dezelfde mooie blauwe ogen en wilgdonne lijven. Sybille was blond en aantrekkelijk, haar lange benen gluurden onder haar eenvoudige witte jurk naar buiten; ze zat tussen de tweeling in en boog zich over Aro heen om met Persephone en Lexa te praten.

‘Waar komen jullie vandaan?’ vroeg ze.

‘Ionië,’ zei Lexa.

‘Olympia,’ zei Persephone.

Het meisje keek haar met grote ogen aan. ‘Heb je in Olympia gewoond? Ik wed dat het daar mooi is!’

Persephone had ver weg, heel ver weg van de eigenlijke stad gewoond, in de glazen kas van haar moeder, en ze had niet veel van Olympia gezien. Het was een van de populairste toeristische bestemmingen in Nieuw-Griekenland, waar de goden ooit hun Raad hielden en uitgestrekte landgoederen bezaten. Toen de godheden er weg waren, werden veel van de villa’s en omliggende tuinen opengesteld voor rondleidingen.

‘Het is er prachtig,’ beaamde Persephone. ‘Maar Nieuw Athene is ook mooi. Ik... had niet echt veel vrijheid in Olympia.’

Sybille keek haar met een meevoelende glimlach aan. ‘Ouders?’

Persephone knikte.

‘We komen allemaal uit New Delphi, vier jaar geleden zijn we naar de universiteit gegaan,’ zei Aro, gebarend naar Sybille en zijn broer.

‘We vinden de vrijheid hier ook heerlijk,’ grapte Xerxes.

‘Wat studeren jullie?’ vroeg Persephone.

‘Architectuur,’ zeiden de jongens in koor. ‘Instituut van Hestia.’

‘Ik studeer aan het Instituut van het Goddelijke,’ zei Sybille.

‘Sybille is een orakel.’ Aro wees naar haar met zijn duim.

Het meisje bloosde en wendde haar ogen af.

‘Dat betekent dat je een god gaat dienen!’ Lexa’s mond viel open. Orakels waren begeerde posities onder stervelingen, en om er één te worden, moest je geboren worden met bepaalde profetische gaven. Orakels fungeerden als boodschappers voor de goden. In de oudheid hield dit in dat ze dienden in tempels; nu betekende het dat ze als persmanager moesten dienen. Orakels gaven verklaringen en organiseerden persconferenties, vooral wanneer een god iets profetisch te communiceren had.

‘Apollo heeft zijn oog al op haar laten vallen,’ zei Xerxes.

Sybille rolde met haar ogen. ‘Dat is minder leuk dan het klinkt. Mijn familie was niet blij.’

Sybille hoefde het niet toe te lichten. Persephone begreep het al. Haar ouders waren wat de gelovigen en de godvrezenden ‘Goddeloos’ noemden.

De Goddelozen waren een groepering van stervelingen die de goden afwezen toen die naar de aarde kwamen. Omdat ze zich al door hen in de steek gelaten voelden, stonden ze niet te popelen om hun te gehoorzamen. Er was een opstand geweest en er waren twee kampen ontstaan. Zelfs de goden die de Goddelozen steunden, gebruikten stervelingen als marionetten en sleepten ze de slagvelden over. Het jaar dat volgde bestond uit vernietiging, chaos en gevechten. Nadat de strijd was afgelopen, hadden de goden een nieuw leven beloofd, iets beters dan Elysium (blijkbaar vond Hades dat niet zo leuk), maar de goden hielden woord: ze regen continenten aaneen en noemden die landmassa Nieuw Griekenland, waarna die werd opgesplitst in gebieden met grote, schitterende steden.

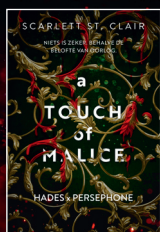
RESPECT KAN EEN IMPERIUM
OPBOUWEN. LIEFDE KAN
ZORGEN DAT HET VOOR
ALTIJD DUURT.

Persephone is de Godin van de Lente, maar ze doet haar geboorterecht geen eer aan: bloemen verwelken meteen wanneer zij ze aanraakt. Ze verhuist naar Nieuw Athene en hoopt daar een normaal leven te kunnen leiden als een doodgewone journalist. Maar op een avond in club Nevernight – de populairste club van de stad – ontmoet ze Hades en verliest ze een weddenschap met hem. Zonder het te weten heeft Persephone een deal gesloten met de God van de Doden: ze moet leven creëren in de Onderwereld. Als ze dat niet doet, zal ze voor altijd haar vrijheid verliezen. Persephones geheime identiteit staat op het punt onthuld te worden en ook haar hart staat op het spel.

SCARLETT ST. CLAIR is de *USA Today*-bestsellerauteur van onder andere de Hades x Persephone- en Adrian x Isolde-saga's. Ze is dol op Griekse mythologie, moordmysteries en het hiernamaals.

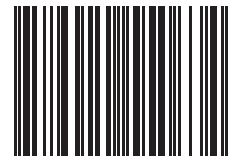
Z&K

Lees ook in de Hades x Persephone-serie:

www.zomerenkeuning.nl

ISBN 9789020550634 NUR 334

9 789020 550634 >